In čudno, izgledam, kakor Tista
Alica iz zgornjega kraja, ki tako
so mnogi stotki z kranja in Save, in
ji celo celi škof je bil Regat, kakor
je mama bila. —

Vidiš kako sem zmišana, kaj
to pišem.

Pisala bom Dr. Krasnerju, da
je doma.

In Tvoma prosim, ne mi zamer
Knjižarnarja. Še celo nekaj no
vih slov. novel imam. Niso
prva vrsta, Gipsa „Tarini
mala podpela in Tudi te nove niso
brez zanimanja.

Te črtice, ki pišem, so prvo vrstne.

Želi so mit en roman vsaro-
žili. Treboma je ostalo od vsega
mor. mu zgodila, — za zgodovino
je velika škoda in bilo je tega 2
zabojev! Na Tisaču in Deutschiču
stanu. To vse nikoli ne dobimem.

Za hrvaški roman imam
preskromen materijal, tudi
sam si ne upam sestavljati složil
in tudi skromnega.

Samo je zagovoril strogo
povpredel da se ne smeva z
menzem nič videti. Vsako stranko
je bilo njegovo postopanje,
da sem mela recidive in tako je
da sem bo visoka zblazjen
— Jaz nočem kot gubim edino
dijem v vis, potpihujem ga na delo,
na velikopotezno, — da se dejanje
dela za vedno pozne a ne za nas
— in on bi hotel, da jaz odložim
njegov ime, dam za Gabri — in
to je tudi poslanija pravi a jaz se
ga bodrim k delu in zvestobi. Tega ne
morem, delati ne znam, takso
ponižati se nečem. Če bi potrpela
da ima kje kakšno, vsaj je vzeti
ali da mene in svoje otroke — kakšni
da so bili z menoj vredno, — odkrada

Univerzitetna knjižnica Maribor
UNIVERZITETNA KNJIŽNICA LJUBLJANA

dolgove dela. Ti se meni ime zemlje, da ji za to mojam položim, — tega trafika ne stori! Kaj ne? —

To je nemogoče. In zato verni, kaje, ne potvora v gdaj ga prejam — duo njegovega bitja in Tam ni prevzet takega tujega več, kakor sam mislim, govorim tudi iz tujih stvarek, za me se kako bi me ponizal. — Pomagaj mi tudi Ti, Mirka, sestra, in Ti brat Franc, da me ne bodo in ie prodem, da padem — pokrijem dela. Hlabe se mi oči v ihtenja pokanja & mene! Mirka mirna bodi ji. Poslali so mi Jubilejnega

Mar bi bilo prav, da bi se mi kaj denarja poslalo? Vsaka reč ima svojo ceno!